

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑ

Ο ΚΡΙΣΤΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ

CRISPINO E LA COMARE

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ 4

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

LUIGI E FEDERICO RICCI

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1909

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐξεδόθησαν :

Ὁ Γερω-Μαρτὲν (Κορμών) δρ.	1.20	Ὁ υἱὸς τῆς νυκτός, (Σεζούρ)»	1.20
Τόσκα, (Σαρδού)	> 1.—	Θυμουλα ἢ Γαλαξειδιώτισσα, (Π. Μελισσιώτου)	> 0.80
Οἱ Βρυκόλακες, (Ίψεν)	> 1.—	Μάρκιλλα, (Π. Δημητρακοπούλου)	> 1.20
Ἡ λύρα τοῦ Γερω-Νικόλα, (Δ. Κόκκου)	> 0.80	Οἱ Ἰακωβίται, (Κοπέ)	> 1.—
Ὁ μακαρίτης Τουπινέλ, (Μπισόν)	> 1.—	Νῦξ ἐλεημοσύνης, (Ιω. Βουλοδήμου)	> 1.—
Ἡ Τιμή, (Σουβερμαν)	> 1.—	Ὁ Ράπτης τῶν Κυριῶν, (Φεβδῶ)	> 1.20
Πατρὶς! (Σαρδού)	> 1.20	Ἀπὸ τῆ Γῆ ἔς τὸν Οὐρανόν, (Δημητρακοπούλου)	> 1.20
Ἡ Καραντίνα, (Λάσκαρη)	> 1.20	Κοιμωδία, (Νικ. Λάσκαρη)	> 1.—
Αἱ δύο Ὁρφαναί, (Δ' Ἐνερέ)	> 1.20	(Σειρὰ Δευτέρα)	> 1.40
Κοιμωδία μονόπρακτοι, (Ν. Λάσκαρη)	> 1.20	Ἡ Λοκαντιέρα, (Γκολδόνη)	> 1.40
Ὁ Ἀλκίδης τῆς Θαλαμέας, (Καλδερὸν)	> 1.—	Ὁ Δὸν Κιχώτης, (Β. Στρατηγοπούλου)	> 1.40
Ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκόπουλας, (Κορομηλά)	> 1.20	Ὁ μπάριπα-Αινάρδος, (Δ. Κόκκου)	> 1.—
Νὰ τὸ λέμε; (Αζμπίς)	> 1.—	Τὸ Στοιχεῖο, (Καλδερὸν)	> 1.—
Μονόλογον Καλαποθάκη, Δεληκατερίνη, Λάσκαρη κλ.)	> 0.80	Οἱ Ἰππῶται τῆς Ὀμήλης, (Δ' Ἐνερέ)	> 1.40
Οἱ δύο Λοχίαί, (Δοβινύ)	> 1.20	Ἀγαθόπουλος ὁ Ξηροχωρίτης, (Μολιέρου)	> 0.80
Ἡ Στριγγλα, (Ν. Ἀντωνοπούλου)	> 0.80	Γιὰ τὴν τιμή, (Χρηστοβασίλη)	> 1.—
Οἱ ἄτιμοι, (Ροδέττα)	> 0.80	Νικηφόρος Φουκάς, (Π. Ζάνου)	> 1.20
Ὁ Καπετὰν Γιακουμῆς, (Δ. Κόκκου)	> 1.20	Ἡ Χήρα, (Μεϊλάκ—Ἀλεθῶ)	> 1.—
Ἡ Φαιδώρα, (Σαρδού)	> 1.20	Δραμάτια, (Λάσκαρη) Νὰ μὲ Ζηλεῦ. Ἐνταίμοι. Μαύσωλεῖον	> 1.—
Ἡ Γκόλφω, (Περσιάδου)	> 1.20	Τὸ Μπαλόνη, (Δχνρλεῖ)	> 1.20
Μαλλιά Κουβάρια/Λάσκαρη	> 1.40	Ταρτούφος, (Μολιέρου)	> 1.40
Ὁ Σταυρός, (Νικολάρα)	> 0.60	Πιζ-Νιζ, (Ν. Λάσκαρη καὶ Γ. Κ. Πόπ)	> 1.20
Ἡ Χάϊδα, (Μελισσιώτου)	> 0.80	Ὁ Πολιτικὸς Ἀνεμόμυλος, (Γκωντινέ)	> 0.60
Ἡ Θεία τοῦ Καρόλου, (Μπραντόν)	> 1.—	Γένος καὶ καρδιά, (Π. Ζάνου)	> 0.80
Ὁ Γαμβρός μας, (Λάσκαρη καὶ Γιαννουκάκη)	> 1.20	Ὁ μνηστήρ τῆς Ἀρχοντούλας, (Ἀλ. Ραγκαβῆ)	> 0.80
Ντροπαλὸς ἐρωτευμένος, (Λάσκαρη)	> 0.60	Ἰωσίας ὁ Ἀκροφύλαξ, (Φουργιέ καὶ Μέγιερ)	> 1.20
Σαμπινιὸν χωρὶς νὰ θέλη, (Ντεσαλιέρ)	> 1.40		
Ἡ Μήδεια, (Σουβερν)	> 1.20		
Ἡ Λαμπαδοδρομία, (Ἐρβιέ)	> 1.20		
Ἐρωτὸς Θεοσίμβος, (Ζιακόξ)	> 0.60		
Τὸ σπύρι τῆς Κούκλας, (Ίψεν)	> 1.40		

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑ

Ο ΚΡΙΣΤΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ

CRISPINO E LA COMARE

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ 4

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

LUIGI E FEDERICO RICCI

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ

1909

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κρισπίνος Τακέττης ἐπιδιορθωτῆς ὑποδημάτων

Ἀννέττα σύζυγός του.

Φαβρίκιος ἰατρός.

Μιραμπολᾶνος ἰατρός καὶ φαρμακοποιός.

Κοντῆνος.

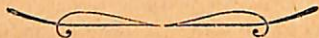
Κουμπάρα.

Δὸν Ἀσδρούμπαλος πλούσιος Σικελός.

Βόρτολος κτίστης.

Ἰατροί, σπουδασταί, φαρμακοποιοί, συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ Κρισπίνου, ὑπηρέται καὶ λαός.

Ἡ σκηνὴ ἐν Βενετία.

Ο ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

[Μία έξοχη τῆς Βενετίας. — Δεξιᾷ εἶνε ἐν Φαρμακείον, ἐπονομαζόμενον: τῶν δύο «Οὐραγοτάγκων», ὅπου κάμουν θεριακὴν. — Μικρὸν καφενεῖον. — Πλαγίως ἐν ἐστιατόριον. — Ἀριστερᾷ ἔμπρὸς ἡ μικρὰ οἰκία τοῦ Κρισπίνου. — Αἰρομένης τῆς αὐλαίας φαίνεται ὁ Κρισπίνος καθήμενος ἔμπροσθεν τοῦ μικροῦ πάγκου ἐργαζόμενος ἔξωθεν τῆς οἰκίας του. — Ὁ Κοντίνος κάθηται εἰς τὸ καφενεῖον, ἀναγινώσκων ἐφημερίδα. — Οἱ ὑπηρέται τοῦ Φαρμακείου κοπανίζουν θεριακὴν, καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ ἐστιατορίου κάθηνται ἔξωθεν τῶν θυρῶν].

ΧΟΡΟΣ. Κτύπα, κτύπα καὶ κοπάνα
γίνεται ἡ θεριακὴ,
κάθ' ἀρρώστια στὸ μινουῦτο
γιατρούεται μαυτὴ!

ΑΣΔΡΟΥΜ. (εἰσερχόμενος εἰς τὸ καφενεῖον)
Ἔϊ! γκαρσόνια,
φέρετε ἐδῶ ἓνα καφέ
κ' ἓνα δυὸ παξιμαδάκια,
μὰ προσέξτε! εἶν' γιὰ μέ!

ΓΚΑΡΣ. Οὐ τὸν ἔξηνταβελόνη,
εἶνε κακοπληρωτὴς!

ΑΣΔΡ. Φέρτε καὶ νερὸ μὲ χιόνι
καὶ θὰ πάρετε παρᾶ!

ΚΟΝΤΙΝ. (*ἀναγινώσκων*) «Τῶν Ἰνδῶν ναός,
εὐρέθη εἰς τὴν Κίνα».

ΓΚΑΡΣ. (*φέρων τὸν καφὲ εἰς τὸν Ἀσδροῦμπαλον*)
Ὅριστε!

ΚΟΝΤ. (*Ἄχ! δυστυχία μου! Σὺ μὲ κάνεις δυστυχῆ!*)
Εἶσαι ὠραία ὡς ἄγγελος,
σὲ βλέπω, σὲ θανμάζω!
τὴν πάλλουσαν καρδίαν μου,
δι' ἐσένα θυσιάζω!
Μὰ ἂν ἡ μοῖρα μοῦγραψε
νὰ ζῶ χωρὶς ἐσέ,
τὸ πᾶν θὰ ἐθυσιάζα,
Λιζέττα μου, δι' ἐσέ.

ΚΡΙΣΠΙΝ. (*ἐργαζόμενος ἄδει*) Μιὰ φορὰ
ἓνας τσαγγάρης, — ἔγεινε ἄρχοντας τρανός.

ΑΣΔΡ. καὶ ΧΟΡΟΣ. Σῶπα, σῶπα πειὰ Κρισπίνε.
Μᾶς σκοτίζεις φρικωδῶς!

ΚΡΙΣΠ. Νὰ σωπάσω, καὶ γιατί;

ΑΣΔΡ. καὶ ΧΟΡ. Μὰ τὸ Θεό, σεῖσαι παράδοξος.
Ἔχεις χρῆν καὶ τραγουδᾷς!

ΚΡΙΣΠ. Τραγουδῶν, παρηγοροῦμαι,
καὶ τώρα νὰ μὲ συμπαθᾷς!

ΑΣΔΡ. ΧΟΡ. Εἶσαι ἓνας μασκαρᾶς!!

ΚΡΙΣ. Μιὰ φορὰ ἓνας τσαγγάρης
ἔγεινε ἄρχοντας τρανός,
γιατὶ μιὰ καλὴ νεοαῖδα,
τὸν ἠγάπησ' ἔμμανῶς!
Τότε ποδήματα καὶ καλαπόδια,
κῆλα τὰ σύνεργα ρίχνει μακρούα,
κι' ἀπόκτησε ἄλογα πολλὰ καὶ βώδια,
κι' ἔγεινε ἄρχοντας μὲ τὰ σωστά.
Ἄϊ δύστηχε Κρισπίνε,
πεῖνα, δίψα ποῦ τραβᾷς!
Μὲ τὸ ψωμί, δίχως κρασάκι,

πάντα σου θὲ νὰ περνᾶς!

(*κυτῶν τὸ σφυρίον του*) Κτύπα, κτύπα καὶ
θαποθάνης στὸ σουβλί. [κοπάνα,

Κτύπα, κτύπα καὶ κοπάνα,
καὶ τραγούδα κάτι τί.

Τρὰ λά, λά, ρὰ, λά, λά, λά, λά.

ANNETTA. (*ἔσωθεν*) Ποιὸς θέλει μύθους εὐμορφους
νὰ πάρη ποῦ πουλῶ! Λά, ρί, ρά, λά, ρί, ρά.

KONTINOS, AΣΔΡΟΥΜΠΑΛΟΣ καὶ ΧΟΡΟΣ.

Μὴ μᾶς ζαλίζης!. Πήγαινε στὸ διάβολο ἀπ' ἔδῳ!

KΡΙΣΠ. (*γιατί τάχα σήμερα, ἐπέστρεψε ἐνωρίς;*)

ANNET. (*εἰσερχομένη κρατεῖ κάνιστρον*

πλήρες βιβλίων μὲ ἱστορίας)

Ποιὸς θέλει μύθους εὐμορφους,

νὰ πάρη ποῦ πουλῶ.

Ἔχω μυθιστορήματα,

ποῦ συγκινοῦν καρδίας.

Ἔχω τραγούδια νέα,—ἔρωτικά κι ὠραῖα.

(*πηγαίνει πρὸς τὸ ἐν μέρος*) Ποιὸς ἀπὸ σᾶς ἔδῳ;!

(Ἄχ! νὰ πωλήσω σήμερα,

ἀδύνατον θαρρῶ!)

(*πηγαίνει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος*)

Ποιὸς ἀπὸ σᾶς ἔδῳ;!

KΡΙΣΠ. (*τῇ Ἀννέττα*) Ἀννέττα λοιπόν;!

ANNET. Φτώχεια.

KΡΙΣΠ. Πές μου πόσα ἔχεις πειάσει;

ANNET. Τίποτε!

KΡΙΣΠ. Φρικτὴ ἀπάντησις! Εἶμαι δυστυχής!

ANNET. Καὶ σύ;...

KΡΙΣΠ. Καὶ γώ!

ΟΜΟΥ. Μὰ τί ὠραῖον ζεῦγος!—Ποῦ θαῦρωμε ψωμί!

ANNETA (*κλανθμηρίζουσα*). Καὶ τὰ παιδιὰ μας;...

KΡΙΣΠ. » Καὶ τὰ παιδιὰ μας!...

ΟΜΟΥ. Ἄχ! Θεέ μου! τί φτώχεια!

Ποῦ θαῦρωμε ψωμί;...

ΚΡΙΣΠΙ. Για πάλι ξαναγύρισε
ἴσως πουλήσης κάτι!

ANNET. (στενάζουσα). Ἄχ! ματαίως, ὡς τώρα
[ἔτρεχα!]

Ἄπ' τὸ ἓνα, στὸ ἄλλο μέρος! Οὔτε ἓνας,
μὰ τὸν ἅγιον Μάρκον, ἤθελε νὰ ἰδῇ καν,
οὔτε νέος, οὔτε γέρος!

Ἔπερναν ἓνα τὸ διάβαζαν,
κι' ἔστερα γελοῦσαν!...

Ἄλλοι μοῦ ἔλεγαν λόγια ἄσχημα
ποῦ δὲν τὰ ἐννοοῦσα!

Ἄλλοι μοῦ ἐζητοῦσαν...

ΚΡΙΣ. (ὑποπτευόμενος). Τί πράγμα;

ANNET. (μὲ πονηρίαν). Πράγμα ποῦ δὲν πουλῶ!

ΚΡΙΣ. Μήπως... Λέγε....

ANNET. ὦ!...

ΚΡΙΣ. Ἐνόμισα... πῶς...

ANNET. Μπορεῖς νὰ δυσπιστῆς!...

ΟΜΟΥ. ὦ! βίος ἀθλιέστατος
μὲ κάμνει νὰ θρηνηῶ!

ΚΡΙΣ. (Σιγὰ κλαίων). Κύτταξε μήπως θέλουνε
οἱ κύριοι ἱστορίες!

ANNETTA (ἴσταται εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς).

Ποιὸς θέλει μύθους εἰμωρφους
νὰ πάρη ποῦ πουλῶ!

(Εἰσέρχεται εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ Μιραμπολάνου).

Ἔχω μυθιστορήματα ποῦ συγκινοῦν καρδίας!

MIRAMΠΙ. Μὴ μὲ ζαλιζῆς πῆγαινε!

(Ἡ Ἄννέττα πηγαίνει εἰς τὸν Κοντῖνον).

ANNET. Ἔχω τραγούδια νέα,
ἔρωτικά κι' ὄραϊα!

KONT. Ξεκουμπίσου ἀπὸ δῶ πέρα!

(Ἡ Ἄννέττα ἀπελπισμένη βλέπει τὸν Κρισπῖνον ὅστις τῆς
νεύει νὰ ἐξακολουθῇ τὸν γυρὸν).

ANNET. Ἔχω βιβλία εὔμορφα,
ἔχω μυθιστορίας.

ΑΣΔΡΟΥΜΠΑΛΟΣ (*κράζων τὴν Ἀννέτταν*).

Ἔϊ ὦραία, ὦραία, ἄκουσε:
δόςσε μου τὴν καρδιά σου!

ANNET. Μ' ἀφίνεις;...

ΚΡΙΣΠ. Ἔ!... ἔ... κὺρ Ἀσδρούμπαλε,
σὰν τί παιγνίδι παίζομε;

ΑΣΔΡ. Σὺ κῦττα τὴ δουλειά σου.

ΚΡΙΣΠ. Μά... πῶς... μὰ... πῶς;

ΑΣΔΡ. Ἄνότητε!

Ἐγὼ ξεύρω τί ζητῶ!

ΚΡΙΣΠ. (*εἰρωνικῶς*). Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω!

ΑΣΔΡ. Πλήρωσέ μου τὸ νοῦμι.

Πλήρωσε λοιπὸν γρήγορα!

ΚΡΙΣΠ. Ναί... Βέβαια ἔχει δίκιο!

ΧΟΡΟΣ. Βέβαια ἔχει δίκιο!

ΚΡΙΣΠ. Μά...

ΑΣΔΡ. Σὲ διώγω καὶ τὰ ἔπιπλα
ἀμέσως τὰ πουλῶ!

ΜΙΡ. Δόστων, ἦ σὲ διώγει,
εἶν' πρᾶγμα σωστό!

ANNET. Λυπήσου μας, ἀφέντη Ἀσδρούμπαλε!

ΑΣΔΡ. (*πλησιάζων τὴν Ἀννέτταν*).

Τί θέλεις; τὸ πᾶν κάμνω!

Σὺ καλὰ τὸ ξεύρεις — εἰς τί μ' εὐχαριστεῖς!

ANNET. Εἰς τί;...

ΑΣΔΡ. Τὸ ξεύρεις!

ANNET. Ὅχι!

ΚΡΙΣΠ. (*ἔρχεται καὶ ἵσταται εἰς τὸ μέσον*).

Ὅχι! ὄχι ἀφέντη, αὐτὸ

τὸ ἔπιπλον μονάχα δὲν πουλῶ! Ὅχι! ὄχι!

ΑΣΔΡΟΥΜ., ΜΙΡΑΜΠΟΛ. καὶ ΧΟΡΟΣ

Πλήρωσ' τὰ χρέη σου,

βλάκα βουβάσου·

γιατὶ μᾶς ζάλισες

μὲ τὰς φωνάς σου.
Γιατὶ ἂν δὲν πληρωθῆ
θὰ πᾶς στὴ φυλακὴ!
Βλᾶκια, κτήνος! Δὸς τὸ νοῖκι.
Δὸς τὸ νοῖκι, φύγε μακρὰ!

ΚΡΙΣΠ. Ἐγὼ; Ἐγὼ; Ἄχ! λυπηθῆτε με!

ANNET. καὶ KONT. Ἄχ! λυπηθῆτε τον,
ἂν ἔχετε καρδίαν,
πᾶν ὄλοι μάταιοι
οἱ τέτοιοι τρόποι.
Εἴμεθα (εἶνε) πάμπτωχοι,
δυστυχισμένοι
καὶ δὲν μᾶς (τοὺς) μένει
ἐλπίς καμμιά!

ΚΡΙΣΠ. (Ἐδῶ ἡ γυναῖκα μὲ ξεκουφαίνει,
κι' ἐκεῖ τὸ χρέος στ' αὐτὴ μοῦ μπαίνει).
Κρισπῖνε, δύστυχε!
πειὰ δὲν σοῦ μένει
ἐλπίδα μιὰ!

ΠΑΝΤΕΣ. Πλήρωσ' τὰ χρέη σου,
φύγε μακρὰ! (Φεύγουν πάντες).

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Φαβρίκιος, ἰατρός)

ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ. Εἶμαι κι' ἐγὼ φιλόσοφος
ὀλίγον, καὶ κυττάζω
τὴν γυναικείαν πάντοτε
καρδίαν νὰ σπουδάξω!
Τῶν ἀσθενῶν τὰ αἷτια
στὸ πνεῦμα εὐθὺς γυρεύω!
Καὶ τῶν γηρῶν, καὶ κοριτσιῶν
τὴν ἀσθένεια μαντεύω!
Ἄχ, πῶς μὲ διασκεδάζουνε
τὰ νεῦρα, ἢ ἀτονίαις

καὶ τῆς καρδίας οἱ παλμοὶ
καὶ ἡ λιποθυμία
(γελῶν). Ἄ, ἄ, ἐγὼ ἔχω ἐν φάρμακον ὄραϊον!
Ὁραϊον θαυμασίως!
Ὁ γάμος εἶν' ἀλάνθαστον
γιὰ κείνας γιατροκό!
Ἄχ! γυναικούλαις μου—καταλαβαίνο
πῶς θέτε νὰ σᾶς λέν:
«Γιὰ σᾶς πεθαίνο».
Χήραις ἂν εἴσασθε,
γορηαῖς! ἢ νέαις
ἔχετε ιδέαις ἔρωτικαῖς!
Γιὰ σᾶς ὁ ἔρωτος εἶν' Θεός,
γιὰ σᾶς ὁ ἔρωτος εἶν' Θεός!

(Εἰσέρχεται εἰς τὸ φαρμακεῖον)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Κρισπῖνος καὶ Κουμπάρα)

ΚΡΙΣΠ. (ἀπελπισμένος). Ποῦ πηγαίνω;... ποῦ τρέχω;...
Τώρα τί νὰ κάμω;...
Διωγμένος, ὕβρισμένος!
σκάζω, ἀπελπισμένος!
Ἄχ, δύστηγε Κρισπῖνε,
ὁ κόσμος χάθηκε γιὰ σέ!
Ἄχ! θάνατον γλυκὺν ποιὸς θὰ μοῦ δώσῃ;
Θέλω πειὰ νὰ πεθάνω (μὲ κωμικὸν ἠρωϊ-
σμόν).
ὦ! ἀδέλφια μου!... φίλοι...
χρεῶσται... συγγενεῖς...
ἀπελπισμένοι, ποῦ σὰν ἐμὲ
εἶσθαι καταδιωγμένοι!
σεῖς εἶπατέ μου, ἂν πρέπει νὰ πνιγῶ
ἢ ν' αὐτοκτονήσω; (γυρίζει ἀπελπισμένος).
Τί βλέπω;... ἓνα πηγάδι!

Ἐγκαίρως τὸ εἶρῆκα.

Καλῶς ἦλθες!

Σὺ θὰ μὲ ὀδηγήσης στὸν ἄλλον κόσμον!...

Χαῖρε γυναῖκα! χαῖρε,

στὸν οὐρανὸ πηγαίνω

καὶ μέσ' στὸ φρέσκο θενὰ εὐρῶ τὸν τάφον!

(Τρέχει νὰ πέση εἰς τὸ πηγάδι, καὶ μόλις σκύπτει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στόμιον βλέπει νὰ ἐξέρχεται ἐξ αὐτοῦ μία γυναῖκα καὶ ἴσταται ὡς ἀγαλμα εἰς τὸ στόμιον).

ΚΟΥΜΠ. (τῷ Κρισπίνῳ). Στάσου ἐκεῖ.

Τί θές νὰ κάμης;

ΚΡΙΣΠ. (ἐκστατικός). Στὸ πηγάδι, μία κυρία...

(ὑποκλινόμενος). Εὐγενεστάτη!

Καὶ πῶς ἀπ' ἐκεῖ ἐφάνης;...

ΚΟΥΜΠ. Δὲν στὸ λέγω! Δὲν εἶν' ὄρα

πλὴν κατόπιν τὸ μανθάνεις!

Ἐπακοήν μόνον τώρα θέλω τελείαν!

ΚΡΙΣΠ. Μὰ εἶσαι γυναῖκα;

εἶσαι φάντασμα;

εἶσαι θεά;... Τί θέλεις ἐδῶ;...

ΚΟΥΜΠ. Δὲν εἶμαι φάντασμα, μὴ φοβᾶσαι,

θέλω πλὴν νὰ ὑποταχθῆς! (Ἐξέρχεται καὶ προχωρεῖ ἐμπρός).

ΚΡΙΣΠ. Γιὰ πές μου πῶς νὰ σ' ὀνομάσω;...

ΚΟΥΜΠ. Σωστὴ γυναῖκα. Κουμπάρα!

ΚΡΙΣΠ. Ἄχ! Κουμπάρα...

Τὸν κουμπάρο τὸν καυμένον

γογγύρα νὰ βοηθήσης!

Πόσον εἶμαι δυστυχισμένος

ἂν ἀκούσης θὰ τὸ μάθης.

ΚΟΥΜΠ. Ὅ,τι πῆς... τὰ ξεύρω ὅλα!

ΚΡΙΣΠ. Καθαρὰ θὲ νὰ στὰ πῶ!

Ἐν πρώτοις, κουμπάρουλα μου,

ὑπῆρξα σερβιτόρος

καὶ ὕστερα τσιγαρατζῆς,

κατόπιν κανταδῶρος.

Ὑστερα μὲ προβίβασαν
μὲ κάμαν ταβερονιάση !
Μὰ μιὰ φορὰ πέμεθυσά
μὲ διώξαν μὲ στηλιάση !
Εἶτα ψαρῶς ἐγίνηκα,
μεθ' ὃ καὶ καπνοπώλης,
καὶ μετὰ τοῦτο φαναρτζῆς,
εἶτα βιβλιοπώλης !
Μίαν γαϊδούρ' ἀγάπησα,
παντρεύτηκα κι' ἐγώ,
κι' αὐτὴ μαθαίνει σὲ πολλοὺς
τὸ ρῆμα σ' ἀγαπῶ !

ΚΟΥΜΠ. ὦ ! λυπηρόν !...Μὰ τελείωνε,
βαρύνομαι σ' αὐτά !

ΚΡΙΣΠ. Μετέρχομαι τὸ εὐγενὲς
ἐπάγγελμα τσαγγάρη.
Μὰ ὅσο κι' ἄν εἶνε εὐγενὲς
ὁ διάβολος γὰ τὸ πάρη !
Εἶμαι σὲ θάλασσαν χροῶν
καὶ θὰ πνιγῶ, ὠϊμένα !
οἱ δανεισταὶ εἶν' κύματα
καὶ ποῦ θαῖρῶ λιμένα !
Ἦλθα γὰ θέσω τέλος πειὰ
σ' αὐτὰς μου τὰς πικρίας !....
Τώρα λοιπὸν ποῦ ἔμαθες
αὐτὰς τὰς ἱστορίας,
κουμπάρα παντοδύναμη,
Ἄχ, εἶμαι δυστυχέστατος,
κουμπάρα μου, λυτήσου με,
κουμπάρα μου καλή ! (γονατίζει).

ΚΟΥΜΠ. Κρισπίνε, σήκω,
θὰ σὲ βοηθήσω !

ΚΡΙΣΠ. Ναί; ἀλήθεια ;....

ΚΟΥΜΠ. Θὰ τὸ ἰδῆς !

Ἰατρὸν μέγαν θὰ σὲ κάμω !

ΚΡΙΣΠ. Ἐτρολλάθης ;.... Τί μοῦ ψάλλεις ;....

Ἐγὼ εἶμι ἓνα γαῖδοῦρι !

ΚΟΥΜΠ. Θὰ γινῆς ἰατρὸς σπουδαῖος !

ΚΡΙΣΠ. (ἀποροῶν). Μὰ κουμπάρα μου... ἔτρελλάθης;

ΚΟΥΜΠ. Σὲ ἀφίνω, ἂν ἀρνείσαι !

ΚΡΙΣΠ. Μὰ σπουδαίως, θέλω νὰ μάθω,
τί θὰ κάμῃς με ἑμέ !

ΚΟΥΜΠ. Ἐγὼ θέλω νὰ κτυπήσω
τῶν Ἱατρῶν τὴν γαῖδουριά !

ΚΡΙΣΠ. Ἀλλά... τί θὰ κάμω ἐγὼ ;...

ΚΟΥΜΠ. Ἄκου αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ εἰπῶ ! :

Ὅταν τινα ἐπισκεφθῆς,
ἂν ᾄῃς τὴν κεφαλὴν μου
κοντά του, θ' ἀποθάνῃ !
Ἄν δὲν με ἰδῆς, θὰ ζῆ !

ΚΡΙΣΠ. Τί ἀκούω ;!...

ΚΟΥΜΠ. Τέτοιαν μέθοδον ἐὰν ἀκολουθήσῃς
θὰ σὲ θεωροῦν μέγαν ἰατρόν !
θ' ἀποκτήσῃς θησαυρόν !

(Τὸν χαιρετᾷ καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ πηγάδι)

ΚΡΙΣΠ. Κουμπάρα μου, ἀγάπη μου,
δὲν θὰ ξαναγυρίσῃς ;...

ΚΟΥΜΠ. Μόνον σὲ σὲ θὰ φαίνωμαι !

ΚΡΙΣΠ. Κουμπάρα, πῶς μ' ἀφίνεις !

Ἐκεῖνα ἔχει τὰ χρῆματά μου,
γὰ τὴν ἰατρικὴν θὰ πληρώσῃς !

(Τοῦ πετᾷ σάκκον χρυσοῦ !)

ΚΟΥΜΠ. Λάβε χρυσὸν καὶ πῆγαινε
εὐθὺς γὰ τὰ πληρώσῃς.

Ἄρχων εἶμι τοῦ κόσμου
καὶ σὺ εἶσαι ἄδικός μου !

ΚΡΙΣΠ. (τρέχων νὰ τὴν ἐναγκαλισθῆ).

Κουμπάρα μου ! Καρδιά μου !

ΚΟΥΜΠ. Ἦκουσας ; φθάνει... Χαῖρε !...

(Κατέρχεται εἰς τὸ πηγάδι)

ΚΡΙΣΠ. Μὰ ἄκουσε !... δυὸ λόγια !...

(Τρέχει εἰς τὸ πηγάδι καὶ φωνάζει) :

Κουμπάρα, κουμπάρα, κουμπάρα !...

(Μόνος). Πάει μούφυγε ἡ κεφαλή ! Ὁνειρεύθην ;...
εἶμαι ξύπνιος ;... Κοιμοῦμαι ;...
Χρυσάφι εἶν' τοῦτο ;... Χρυσός... χρυσός...
Τί κουμπάρα καλομοῖρα,
ὅπου μούστειλε ἡ μοῖρα !

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Κρισπῖνος καὶ Ἀννέττα)

ANNETTA (ἔσωθεν). Κρισπῖνε, ποῦ εἶσαι :...Κρι-
σπῖνε !....

ΚΡΙΣΠ. (τρέχων πρὸς αὐτήν). Ἐδῶ εἶμαι, Ἀννέττα !
Ἐξω φτώχεια ! Ἐξω φτώχεια ! Ξεύρεις ;...

ANN. Τέλος πάντων, σ' εὐρίσκω !...
Ἐφυγες αἰφνηδῖως θυμωμένος !
καὶ τόσον ἐφοβήθην
ποῦ ἔτρεξα κατόπιν σου,
ρωτῶντας τοὺς διαβάτας νὰ σ' εὐρῶ !

ΚΡΙΣΠ. Ὅ,τι ἔγεινε, ἔγεινε...

ANNET. Μὰ τί συμβαίνει ; Εἶσαι μεθυσμένος ;

ΚΡΙΣΠ. Μωρὸ δὲν βαρυνέσαι !
Ἐξω τώρα ἡ φτώχεια !

ANNET. Μὰ τί τρέχει λοιπόν ;
γιὰ πές' μου !

ΚΡΙΣΠ. Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ !

Βλέπεις φίλη αὐτὸν τὸν σάκκον ;

ANNET. Ἀστειεύεσαι πιστεύω !

ΚΡΙΣΠ. Ἀκοῦς Ἀννέττα αὐτὸν τὸν ἦχον ;
(Κτυπᾷ τὸν σάκκον).

ANNET. Πόσον ὠραῖος ! τὸν ἀκούω !

ΚΡΙΣΠ. Δυστυχῆς δὲν εἶμαι πλέον !

Ἐδῶ εἶν' χοῦμα ὅλο χρυσός !

ANNET. Στὴν ἀλήθεια ;

ΚΡΙΣΠ. Ναὶ ἀλήθεια ! Κύττα ! κύττα !

- ANNET. Ἄληθεύει!
Μὰ ἀπὸ ποιὸν μᾶς ἦλθ' αὐτὸ ;
- ΚΡΙΣΠ. Σὲ μὲ μόνον αὐτὸ ἀνήκει.
Ἐγὼ μόνος τὸ κρατῶ.
- ANNET. Τί ἀκούω ; ἡ καρδιά μου
πῶς ἔστο στήθος μου κτυπᾷ !
- ΚΡΙΣΠ. Τῶν χρημάτων μου ἡ θέα
στή. γυναῖκα τὴ χαρά !
- ANNET. Μὰ ποῦ ἤυρες τόσο χρῆμα ;
- ΚΡΙΣΠ. Τώρα μοῦ τὸ ἔχουν δώσει !
- ANNET. Ἀλλὰ ποιός ; Καμμία πλύστρα ;
- ΚΡΙΣΠ. Κουταμάρα ! Μιὰ κουμπάρα !
- ANNET. Τί κουμπάρα ;...
- ΚΡΙΣΠ. Μιὰ κυρία !
- ANNET. Ποιὰ παραδες τόσοις δίδει ; (σκεπτομένη)
[Ἐννοῶ !
- ΚΡΙΣΠ. Τί ;
- ANNET. Πᾶψε, φθάνει !
- ΚΡΙΣΠ. Μὰ ..
- ANNET. Φθάνει πειά ! καταλαμβάνω !
Ἄν ἐσὺ ἤυρες κουμπάρα
θὲ νᾶβρω κ' ἐγὼ κουμπάρο !
Γιὰ μιὰ τέτοια κουταμάρα
ἔραστην κ' ἐγὼ θὰ πάρω !
Ἐχω ἕναν εἰς τὸ μάτι
θὰ τὸν πάρω γιὰ γεινάτι...
Θὰ τοῦ παίξω τὸ ματάκι,
ὦ καὶ τότε θὲ νὰ ἴδῃς !
- ΚΡΙΣΠ. Μὴ Ἀννέττα, μὴ τὸ κάνεις
ἢ ἀλλοιῶς θὰ μὲ τρελλάνῃς !
- ANNET. Θὰ ἴδῃς εἰς τὸ κεφάλι
εὐμορφα νὰ στολισθῇς !
- ΚΡΙΣΠ. Ἄν τὸ κάνῃς, μορ' Ἀννέττα,
θὰ σὲ δείρω νέτα, σκέττα !

ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ

ANNETTA

Νὰ μὲ τὸ καλὸ στὸ λέω Ἐγὼ ἕναν εἰς τὸ μάτι
ἂν δὲν θῆς ἐγὼ δὲν φταίω. θὰ τὸν πάρω γιὰ γεινάτι.
Ἄν μαλώσουμε, τὸν τρόπον Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὸ κεφάλι
θὰ ἀλλάξω παρευθὺς! εὐμορφα νὰ στολισθῆς...
Καὶ πολὺ θὰ λυπηθῆς! Καὶ πολὺ θὰ λυπηθῆς!

ANNET. Ἄχ, θὰ σκάσω ἀπ' τὸν θυμὸν μου!

ΚΡΙΣΠ. (*κτυπῶν τὸν σάκκον*).

Ὅλ' αὐτὸ εἶνε δικό μου!

ANNET. (*δίδουσα τὴν χεῖρα*). Λοιπὸν εἰρήνην!

ΚΡΙΣΠ. Ἄ... κατεργάρα!..

ANNET. Λοιπὸν, εἰρήνην! Φθάνει πλέον!

ΚΡΙΣΠ. Καὶ ὁ κουμπάρος;.. Καὶ ἡ κουμπάρα;..

ANNET. (*Μὲ χάριν*). Ἐγελοῦσα,.. δὲν ἔχεις φόβον...

ΚΡΙΣΠ. (*δίδων τὴν χεῖρα*). Καλά, καλά, θὰ δοκι-

ANNET. (*ἐπίσης*). Ποία εἶμαι θὰ ἰδῆς! [μάσω!

Ἄ, ναί, ὦ σύζυγέ μου

ἔτελείωσε ἡ λαχτάρα!

Ζήτω, ζήτω ἡ κουμπάρα

ποῦ μᾶς ἔδωκε παρᾶ!

Χαίρετε μῦθοι,—φτώχεια καὶ πεῖνα.

Λὰ λὰ λὰ λά. Λὰ λὰ λα λὰ (*χορεύει*)

ΚΡΙΣΠ. Χαῖρε πάγκα, καλαπόδια!

Θὲ νὰ βγάλω μιὰ φωνή:

ζήτω, ζήτω, ἡ κουμπάρα!

Ἄς χορέψω καὶ πηδήσω μὲ χαρά!

ἀντίο φτώχεια,—ἀντίο πεῖνα.

Λὰ λὰ λὰ λά. Λὰ λὰ λὰ λά! (*χορεύουν μαζῆ*)

Τέλος τῆς Α' πράξεως

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

[Ἐξέωθεν τῆς θύρας τῆς οἰκίας τοῦ Κρισπίνου εἶνε τοποθετημένη ἐπιγραφή ἱατροῦ.]

ANNET. (μόνη) Μὰ τὸν Θεὸν δὲν ἔξεύρω
πλέον τί νὰ σκεφθῶ.
Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἄρα γε ἡ κουμπάρα ;!
(βλέπουσα τὴν ἐπιγραφὴν) Εἶμαι περίεργη!
νὰ μάθω τί γράφει ἐκεῖ!
Ἄς διαβάσω! (ἀναγινώσκει)
«Κρισπίνος ὁ τσαγγάρας,
τέως τυγχάνων τλήμων,
ἔγεινεν ἤδη δόκιμος ἐπιστήμων».
(σκεπτομένη) Θὰ ἦνε καμμιά μάγισσα
ἢ νεραῖδα ποῦ τὸν προστατεύει!
Ὁ σάκκος μὲ τὰ χρήματα
τ'ἀποδείχουν, καὶ πρέπει νὰ πεισθῶ!
Δὲν εἶμαι πλέον ἢ Ἄννέττα,
ἢ γυναῖκα τοῦ τσαγγάρη!
Ποιὰ θὰ ἔχη τόση χάρι.
ὄση θᾶχω τώρα ἐγώ ;!
Τὴν χαρὰν ποῦ μὲ προσμένει,
τὴν αἰσθάνομαι ἐδῶ!
(Περιπατοῦσα πομπωδῶς, μὲ ὑπερηφάνειαν).
Τί βελούδα, καπελλίνα,
γάντια, ρόμπες, κρινολίνα,
καὶ διαμάντια καὶ ρουμπίνια,
ροκοκὸ μικρὰ μποτίνια!
Σπῆτ' ὄραϊο, καὶ μὲ κήπους,
καὶ μὲ σταῦλο γιὰ τ' ἀμάξια
καὶ γιὰ δέκα καλοὺς ἵππους,
καὶ βαρκοῦλα σὰν φτερό!

Θὲ νὰ δίδω σουαρέδες,
ἀπρὲ μιντί, καὶ μπαλμασκέδες !
Νέοι θὰ μὲ τριγυροῦνε,
καὶ θὰ λὲν πῶς μ'ἀγαποῦνε !
Θὰ ἦμαι πειά, στὰ πλούτη μέσα,
σὰν νὰ ἦμουνα ζοντέσσα.

(Εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν).

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Μιραμπολᾶνος καὶ Φαβρίκιος.)

ΜΙΡΑΜΠ. (παρρηγοῦν τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Κρισπίνου)

Τί νὰ γράφῃ ἐκεῖνη ἢ πλάκα,
εἰς τὸ σπῆτι αὐτοῦ τοῦ βλάκα ; !...

Χά, χά, χά, μποῦφος σωστὸς μὰ τὸν Θεό !
(τῷ Φαβρίκιῳ) Ἔϊ γιατρέ ; διαβᾶστε ἐδῶ !
(ἀναγινώσκων τὴν ἐπιγραφὴν).

Τί γελοῖος, ἔτρελλάθη — τῶχουν φύγη τὰ μυαλά !

ΧΟΡΟΣ. (ἀναγινώσκων τὴν ἐπιγραφὴν)

Ὁ Κρισπίνος ἐπιστήμων ; !...
Τὰ μυαλά του, καὶ μιὰ λύρα,
ἀπ' τὰ γέλοια δὲν βαστῶ.

ΜΙΡΑΜΠΕΛΟΣ, ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ, ΑΣΔΡΟΥΜΠΑ-
ΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Τί γελοῖος, ἔτρελλάθη — ἀπ' τὰ γέλοια δὲν βαστῶ.
ποιὸς μ'αὐτὸν δὲν θὰ γελᾷ !...
(γελοῦν) Χά, χά, χά, χά.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Οἱ ἄνω καὶ Κρισπίνος.)

ΚΡΙΣΠ. (ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας) Νὰ σᾶς ἴπῳ...

Γιατί γελάτε ;

ΠΑΝΤΕΣ. Ἐτρελλάθης !

ΚΡΙΣΠ. (σοβαρῶς) Δὲν γνωρίζετε γαῖδούρια,
ποῖος εἶμαι ;

ΠΑΝΤΕΣ. (γελοῦν) Χά, χά, χά, χά...

ΚΡΙΣΠ. Εἶμαι δόκτωρ καὶ περίφημος,
μάλιστα κύριοι!

ΠΑΝΤΕΣ. Μὰ εἶνε τρέλλα!—(γελοῦν) Χά, χά, χά, χά,

ΚΡΙΣΠ. Εἶμαι δόκτωρ καὶ γιατρεύω—κάθε πάθος!

"Ἄν κανένα πλὴν τυχαίως,—τοῦ συμβῆ ἢ ἀσθενήσῃ
ἀπὸ θέρμηγ ἢ πλευρίτη,—ἂν δὲν θέλει ν' ἀποθάνῃ,
ἄς ἔλθῃ σὲ μένα ἔδῳ!

ΠΑΝΤΕΣ. Πλήρωσε τὰ χρέη προῶτα,
κι' ἀπὲρ κάνε τὸν γιατρό!

ΚΡΙΣΠΙΝ. (ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του χρυσὸν)

Εἶνε μάλαμα ἔδῳ τοῦτο!—Τί δὲν γίνεται μαυτό!

Τώρα θάχω πολὺν πλοῦτο,—γιατί κάνω τὸν γιατρό!

(Ἄ Κουμπάρα! κάθε ὥρα,—πάντα θὰ σ' εὐγνωμονῶ).

ΠΑΝΤΕΣ. Δὲν μᾶς λὲς μαστρο-Κρισπῖνε.
ποῦ τὸ ἡῦρες σὺ αὐτό.

ΚΡΙΣΠ. (Ἄ Κουμπάρα, τώρα βέβαια,
θὰ μὲ δείρουνε αὐτοί!

ΠΑΝΤΕΣ. "Οτι τᾶκλειψες Κρισπῖνε,
ὅ,τι θὲς στοιχηματίζω!

ΚΡΙΣΠ. (Θὰ μὲ δείρουνε αὐτοί!)

(Ἐξέρχεται ἡ κουμπάρα ἐκ τοῦ βάθους καὶ ἵστατο στὸ
πλευρόν του).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Οἱ ἄνω καὶ ἡ Κουμπάρα, εἶτα Κοντίνος).

ΚΟΥΜΠ. Εἶμ' ἐγώ, καλὲ Κρισπῖνε,
σὲ σὲ μόνον θὰ φανῶ!

Μὴ φοβῆσαι, καὶ τὰ χάνῃς
καὶ θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ!

ΚΡΙΣΠ. Κουμπάρα, κουμπάρα,
τὼρ ἄνδρεῖος θὲ νὰ φανῶ!

ΚΟΝΤΙΝ. "Ἀχ! ἔλατε, ἔλατε, βιασθῆτε,
νὰ τὸν σώσετε ἴσως μπορεῖτε!
τὸν καϋμένον, ἐκείνον τεχνίτη,
ποῦ ἔχει πέσει ἀπὸ τρίπατο σπῆτι.

ΠΑΝΤΕΣ. Ποῦ εἶν' αὐτός ;— γρήγορα πᾶμε !

KONT. Εἶν' ἐδῶ !

ANNET. Ἄ τὸν καυμένον, εἶνε κηόλας πεθαμμένος !

ΠΑΝΤ. Εἶν' ὁ Βόρτολος ! ὁ καυμένος !

μὲ γυναῖκα—καὶ παιδιὰ,

κι' ἂν ἀποθάνη—θάποθάνουν κι' αὐτά !

ΚΡΙΣΠ. (*παρατηρῶν πέριξ*) Οὔτε Κουμπάρα,
οὔτε κεφάλι, δὲν βλέπω μπροστά !—ὄχι ! ὄχι ! ὄχι !

ΜΙΡΑΜΠ. (*ἐξετάζων τὸν Βόρτολον*) Δὲν εἶν' ἔλπεις !
θάποθάνη αὐτός !

ΦΑΒΡΙΚ. Δὲν ἐθραύσθη κανὲν μέλος !

ΜΙΡΑΜΠ. Ἡ πλευρά του εἶν' σπασμένη,
θάποθάνη στὰ σωστά !

ΚΡΙΣΠ. Μακρὰ, μακρὰ, κτήνη !

δὲν γνωρίζετε ἀπὸ τοῦτα ! — καὶ κανεῖς σας μὴ

Ὁ νεκρὸς αὐτὸς θὰ ζήσει [σαστίση.

καὶ σᾶς βεβαιῶ ἐγώ !

ΠΑΝΤ. Σιῶπα ! βλάκα !...

ΚΡΙΣΠ. ὦ ! γαιδάροι ! ὦ γαιδάροι !

ΦΑΒΡ. Ἄν τὸν φλεβοτομήση κανεῖς, — ἴσως θὰ ζήσει !

ΜΙΡ. Αὐτὸς πάγωσε γιατρέ !

ΚΡΙΣΠ. Καὶ ἐγὼ θὰ δοκιμάσω,
τὸ δικόν μου γιατρικό.

ANNET. (*τῷ Κρισπίῳ*). (Πρόσεχε νὰ μὴ τὰ χάσης).

ΜΙΡΑΜ. » Σαρλατάνε θὰ σὲ πιάσω.

ΚΡΙΣΠ. ὦ βεβαίως θὰ περάσω

τὸν σπουδαιότερον γιατρό !

ΦΑΒΡ. Θέλω λίγο κᾶν νὰ γελάσω.

Γιὰ ἀφῆτέ τον νὰ ἰδῶ !

ΠΑΝΤΕΣ. Δοκίμασε !... Μὰ θὰ φᾶς ξύλο

ἂν δὲν σώσης τὸν νεκρό !

ΚΡΙΣΠ. (*Παρατηρῶν μὲ βαρῦτητα τὸν ἀσθενῆ*).

Λοιπὸν ἀκοῦστε ὅλοι σας—ποῦ εἴσθε ἐδῶ μπροστά μου,
κι' ὅ,τι ζητήσω στὴ στιγμή,—νὰ φέρετε ἐδῶ χάμου.

(Πάντες προσέχουν εἰς ὅ,τι τοὺς λέγει καὶ τρέχουν νὰ τὸ
φέρουν).

«Ψωμίονμ, φρέσκονμ, φούρνιμπος
»κοὺμ δέκα σαρδελόρουμ.—Ὅστρίδιαμ, λουκάνικουμ,
»ἐτ πέντε λαχανόρουμ,—ἐτ πέντε λαχανόρουμ!
»Κρασίονμ μαῦρο πρότιμπος—μποτίλιαμιά γεμάτη».
Θὰ δώσωμεν στὸν ἄρρωστο—καὶ θὰ γενῆ καλὰ!

ΠΑΝΤΕΣ. ὦ! πόσον εἶν' ἀνόητος, ἡ φλυαρία αὐτῆ.

ΚΡΙΣΠ. Ὁ οἶνος εἶνε φάρμακον

δίδει καλὰς ἐλπίδες!

Καὶ ἀνασταίνει παρενθὺς—ἅπαντας τοὺς μπερῆδες!

(Δοκιμάζει τὸν οἶνον. Ἔπειτα δίδει τῷ Βορτόλῳ).

Καλόν... Μὰ ὄχι κάλλιστον! Ἄς ἴδωμεν λιγάκι.

(τῷ Βορτόλῳ). Βόρτολε! Βόρτολε! Βορτολάκι;

ΠΑΝΤΕΣ. Κινεῖται! Νὰ ἀνεστήθῃ!

ΒΟΡΤ. (στενάζων). ὦϊμέ.

ΠΑΝΤ.

Μιλᾶ!

ΒΟΡΤ. (ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς).

Πῶς;... γυρίζω στὴν ζωὴν;—ἀπὸ ποῖον;

ΠΑΝΤ. Πλὴν τοῦτο εἶν' ἀπίστευτον.

Πάγω νὰ τρελλαθῶ.

ΚΡΙΣΠ. (Φιλιά πόσα θέλεις ἄρα

νὰ σοῦ δώσω πιστὴ κουμπάρα)

Κουμπαροῦλα! μὰ τὸ φῶς μου,

ἰατρευτῆς σου θὰ γενῶ.—Οἱ Ντοτόροι θὲ νὰ σκάσουν

καὶ γὰ πλούσιος θὰ γενῶ!

ΧΟΡΟΣ. Τὸν Κρισπῖνον δὲν θ' ἀφήσουν

πλὴν δὲν θ' ἀρνηθοῦν αὐτό.

Οἱ Ἴατροὶ θὲ νὰ κρεπάρουν

καὶ μ' αὐτοὺς θὲ νὰ γελῶ

ἅμα μάθουν ὁ Κρισπῖνος!—πῶς ἀνέστησε νεκρό!

ΚΡΙΣΠ. (πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἔφεραν τὸν

Βόρτολον). Εἰς τὴν κλίνην του ἀμέσως

φέρατε τὸν ἀσθενῆ,—νὰ ἡσυχάσῃ μιὰ στιγμή.

Τὸ κρασάκι του θὰ πιῇ—κι' ὕστερα θὰ σηκωθῇ.

(Πρὸς τοὺς ἰατροὺς μὲ βαρῦτητα, βηματίζων ἔμπροσθεν αὐτῶν).

Γαῖδουρόρουμ! Κτηνόρουμ! Γιατρόρουμ!

Κάτω σεις ὅλοι· τώρα εἴμ' ἐγώ! (τῷ Μιραμπ.)
Σὺ Σπετσερόνιμπος! Μπορεῖς νὰ κλείσης
τὸ φαρμακεῖον—καὶ σὲ ταξείδι—μπορεῖς νὰ πᾶς!
Ρετσετόρουμ, νερόρουμ, γραφόρουμ
τώρα πλέον δὲν ἔχει... Μακρυνά!

ΦΑΒ., ΜΙΡ., ΑΣΔ. Βρέ, δὲν ντρέπεσαι!
Βλάκα, γελοῖε!—τέτοια λόγια νὰ λὲς στὰ σωστά!

ΧΟΡ. Μπράβο, μπράβο, καλὰ τὰ λέγει
αὐτὸς μόνος τὸν Βόρτολο ἐγιάτρευσε.

ΦΑΒ. ΜΙΡ. ΑΣΔΡ. Μὰ γι' αὐτό...

δὲν πρέπει νὰ ὑβρίζῃ.

ΧΟΡ. Φθάνει, φθάνει, στὸ δίκιο του εἶνε—Σιωπᾶτε!

ΦΑΒ. ΜΙΡ. ΑΣΔ. Πειὰ σωπᾶτε... μᾶς πρέπει σεβασμός!

ΚΡΙΣΠ. ὦ Δόκτορες! πηγαίνετε

κρυφθῆτε! σᾶς τὸ λέγουν—καὶ σεις δὲν ἀκοῦτε;

ΧΟΡ. Αὐτὸς εἶνε ὁ γιατρός μας, —σ' αὐτὸν πρέπει τιμὴ!

ΧΟΡΟΣ

Ζήτω ὁ φτωχὸς Κρισπῖνος - ὁ γιατρός μας ὁ σπουδαῖος·
ὁ τσαγγάρης μας ἐκεῖνος—εἶνε μέγιστος γιατρός.

Τ' ὄνομά του παντοῦ τρέχει—καὶ τιμὰς καὶ δόξαν ἔχει.

Ἡ ἀξία του ἀπεδείχθη—τοῦ ἀξίζει ἡ τιμὴ!

ΦΑΒΡ., ΜΙΡΑΜ., ΑΣΔΡ., ΚΟΝΤΙΝ.

Ὁ παμπόνηρος ἐκεῖνος—θὰ περνᾷ γιατρός σπουδαῖος
καὶ θὰ λένε ὁ Κρισπῖνος—ἀνασταίνει καὶ νεκρούς!

Τοῦτο ἔλειπεν ἀκόμα—γάχη κι' ὁ τσαγγάρης κόμμα!

Αὐτὸ εἰς τὴν ἐπιστήμην—δὲν περιποιεῖ τιμὴν!

ΚΡΙΣΠ. (πρὸς τοὺς χωρικοὺς). Εὐχαριστῶ σας!

ΑΝΝ. (μὲ χαράν). Ποία τύχη!... [φθάνει, φθάνει!

Ὁ Κρισπῖνος ἔγινε γιατρός μεγάλος!

Ὁ τσαγγάρης μου ἐκεῖνος—ἔχει γίνεи κάτι τι!

Τ' ὄνομά του παντοῦ τρέχει—καὶ τιμὰς καὶ δόξα βρέχει.

Ἄχ, Κομπάρα! τὴν καρδιά μου! ἐκυρίευσες αὐτή!

ΧΟΡΟΣ. Ζήτω ὁ Κρισπῖνος.—Ζήτω ὁ Κρισπῖνος.

Τοῦ ἀξίζει ἡ τιμὴ...—Ζήτω ὁ Κρισπῖν!...

Τέλος τῆς Β' πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Ἡ σκηνὴ ἡ αὐτή. Εἰσέρχονται οἱ χωρικοί, μεταβαίνοντες εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εἶνε ὁ Βόρτολος).

ΧΟΡΟΣ. Σιωπᾶτε νὰ ἰδοῦμε
ἂν σηκώθη ἀπ' τὸ κορββάτι·
εἶν' τρεῖς ὥραις ποῦ ἔχει ξυπνήσει!
Ὅλοι ἔμπρός, νὰ φωνάξωμε ζήτω!
Ζήτω ὁ περίφημος, ὁ ἀπαράμιλλος, ὁ περι-
Κρισπίνος ὁ γιατρός μας! [σπούδαστος
Ζήτω ὁ μέγας, γερόντων, παιδίων,
ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν,
ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν θεραπευτής!
Ζήτω. Ζήτω ὁ γιατρός!

ΣΚΗΝΗ Β'.

[Εἰσέρχεται ὁ Κρισπίνος καὶ οἱ ἄνω]

ΧΟΡΟΣ. Νάτονε, ἰδοῦ τον, ἔρχεται! Ζήτω, ζήτω.
ΚΡΙΣΠ. Εὐχαριστῶ σας! εὐχαριστῶ σας! (τοὺς πετᾶ
Παιδιὰ πάρτε καὶ πηγαίνετε. [χορήματα].
ΧΟΡΟΣ. Ζήτω ὁ περίφημος κτλ. (πάντες φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

[Μιραμπολᾶνος, Φαβρίκιος, Κρισπίνος]

ΜΙΡΑΜΠ. Ἐφ' ὅτου αὐτὸς ὁ διαβολοτσαγκάρης
ἔγεινε γιατρός με τέτοιο τρόπον,
ἡμεῖς οἱ ὄντως ἰατροί, πτυχιούχοι,
καὶ οἱ φαρμακοποιοὶ—πεθαίνομε σχεδὸν ἀπὸ
Ἰδοῦ τον ἔρχεται! [τὴν πείνα!
ΚΡΙΣΠ. (μὲ σοβαρότητα). Γιατρὲ Μιραμπολᾶνε
πάρε τὴν πέννα
καὶ γράψε ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ.
(ὁ Μιραμπολᾶνος κάθηται καὶ γράφει)
«Ρέτσιπε... Μίαν μποτίλιαν ὕδωρ ἀνίσουμ!

ΦΑΒΡ. Νὰ λέγῃς : ἀνισοῦμ.

ΚΡΙΣΠ. Τὸ ἴδιον κάμνει ! (σκέπτεται).

Πέντε δράμια σκόνην σαμπούκομ (σκέπτεται)·
δύο στάλαις ἄκβας ρόδουμ ἔσσεντζόρουμ
(σπέπτεται). Εἶτα... μετὰ... κάμε ἀνάμιξιν,
διαίρεσε εἰς τρεῖς μποτίλιες
καὶ στεῖλέ τα κατόπιν
στὸν Κόντε Παντολέττη.

ΜΙΡΑΜΠ. Παντολέττης ποιὸς εἶνε ;

ΚΡΙΣΠ. Ὁ ξένος ὁποῦ κάθεται ἐκεῖ κάτω...

ΜΙΡΑΜΠ. Πανδοφλέττη θὲ νὰ πῆς !...

ΚΡΙΣΠ. Οὐφ, δὲν καταλαμβάνεις...

ΜΙΡΑΜΠ. Ναί, ναί, καταλαμβάνω

πῶς εἶσαι ἓνας κακοῦργος !

ΚΡΙΣΠ. Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγεις ;

ΜΙΡΑΜΠ. Μοῦ κλέπτεις τοὺς πελάτας !

Εἶν' χρόνος ποῦ εἶμαι ἰατρός του !

ΚΡΙΣΠ. Ἐἴ σοῦ λέγω... κράτησε τὴν γλῶσσάν σου !

Ἐγὼ μὲ μιὰ βίξιτα τὸν γιάτρεψα.

Συνάδελφε δόκτωρ Μιραμπολᾶνε,

ἐκόντες, ἄκοντες, ὅλοι σεῖς οἱ γιατροὶ

πρέμει νὰ κύψετε τὴν κεφαλὴν

στὸν τσαγγάρη Κρισπῖνον δὲ Τακέττη.

ΜΙΡΑΜΠ. (γελῶν). Χά, χά, καὶ τὸ ντέ !

ΚΡΙΣΠ. Ναί, γιατρέ μου, τὸ ντέ ! Σκάσε ἀπὸ ζήλεια.

ΜΙΡΑΜΠ. Οὐφ... τσαρλατάνε, μὲ κάνεις νὰ γελῶ.

ΚΡΙΣΠ. Σκάσε πειὰ γιατρὲ γαῖδοῦρι.

ΜΙΡΑΜΠ. Κτῆνος !

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Φαβρίκιος καὶ οἱ ἄνω]

ΦΑΒΡ. Μὰ κύριοί μου ! Γιατί φωνασκεῖτε ;

ΜΙΡΑΜΠ. Τοῦ Πανδοφλέττη πρὸ ἔτους ἤμην ἰατρός,

πρὸ ἔτους, τὸν ἐκουράριζα καλά !

ΚΡΙΣΠ. (διακόπτων). Ἄ, ὄχι ! ἔδῶ εἶν' τὸ λάθος !

ΜΙΡΑΜΠ. (ἀρπάζων αὐτὸν τὸν σπρώχνει μακρὰν).

Καλὰ τὸν ἐκουράριζα—ὁπότε ὁ ἀναπόφρευτος
ἰατρός, ὁ κύριος τσαγγάρης—ἔχωσ' ἐκεῖ τὴν μύτη του!
σὰν ἕνας γαιῶδουριάρης—τὰς συνταγὰς μου ἔκαυσε!
ἔρριψε στὸ ποτάμι!—Εἶπέ μου: ἔχω δίκαιον,
ὡς λές, νὰ φονασθῶ;

Ὅμιλησε καὶ δίκασε—ἀνάμεσα στοὺς δυό!

ΚΡΙΣΠ. (Μὲ δυὸ λέξεις θὰ τὸν κάμω
στὴν στιγμὴν σιωπηλό).

ΜΙΡΑΜ. Ἄν μπορεῖ ἄς πῆ πῶς εἶνε
ψεῦμ' αὐτὸ ποῦ λέγω ἐγώ!

ΦΑΒΡ. Ἐνα ζήτημα τοιοῦτον
φορὰν πρώτην βλέπω ἔδῳ!

ΚΡΙΣΠ. Γιὰ μιὰ κρυφὴ ἀσθένεια—ἐπὶ δύο σχεδὸν ἔτη
δεινῶς κατεβασάνιζε—τὸν Κόντην Παντολέττη!

ΜΙΡΑΜΠ. Τὸν Κόντη Παντολέττη!

ΚΡΙΣΠ. (Μὲ δύναμιν) Τὸν Κόντη Παντολέττη!
(σιγὰ τῷ Φαβρικίῳ) Ἐξαίφνης ὑποπτεύεται
πῶς ὁ Μιραμπολᾶνος—μπορεῖ νὰ εἶνε γαιῶδαρος!
καὶ προσκαλεῖ ἐμένα!—Τρέχω τὸν βλέπω, τὸν ῥωτῶ
καὶ ἀποδοκιμάζω—τὰ γιατρικὰ ποῦ τοῦ ἔδιδε!

Καὶ ἄλλα νέα παρενθὺς

ἐμπρὸς τοῦ διατάζω!

Ἦλθα νὰ στείλω φάρμακα·

ξεύρεις τί κάνει αὐτός; . . .

Μὲ ὕβρισε! . . . μὲ κλώτσησε

σὰν γαιῶδαρος σωστός!

ΜΙΡΑΜΠ. (Ἄρχηγὸς εἶν' τῶν δολίων·

πάντα ξέρει ν' ἀπαντᾷ!)

ΦΑΒΡ. (Ζήτησα τόσον γελοῖον

ἄλλην δὲν εἶδα φορὰν!)

Τώρα ἀκοῦστε καὶ θὰ ᾄητε

νὰ λυθοῦνε ὅλ' αὐτά.

Σιωπᾶτε! . . . σιωπᾶτε . . .

(Τοὺς νεύει καὶ κἀθηνται. Κἀθηνται καὶ αὐτὸς στὸ μέσον)

Εἰς τοὺς ἰατροὺς ἀείποτε—εὐγένεια δεσπύζει!

ΚΡΙΣΠ. Πολὺ σωστὰ!

ΦΑΒΡ. Ἔχομεν καὶ τὴν τέχνην μας
κα' αὐτὴ πάντοτε σώζει!

ΜΙΡΑΜΠ. Πολὺ σωστά!

ΦΑΒΡ. Ἄν μᾶς ζητήσουν ἀσθενεῖς . . .

« Ἐλεύθερο ἄς μιλάμε » ! . . .

Φάρμακα πλέον ὠφέλιμα . . .

πρέπει νὰ τοὺς μετροῦμε!

ΜΙΡΑΜΠ. Τοῦ Πανδολφέττη ἱατροῦς

ἤμουν σχεδὸν πρὸ ἔτους!

ΦΑΒΡ. (Τῷ Μιραμπ.) Γι' αὐτὸ!

δὲν πρέπει νὰ θυμώνετε!

Νὰ λέτε ἤμουν πρῶτος . . .

ΚΡΙΣΠ. Τὸν ἀποδοκιμάζω ἐγὼ

τὸν γαῖδουρογιατρό σου!

ΦΑΒΡ. (Τῷ Κρισπίῳ) Πρέπει μ' εὐγένειαν πολλήν

νὰ πράττετε εἰκότως!

ΜΙΡΑΜΠ. Τὰς συνταγὰς μου ἔκαυσε,

ἔρριψε στὸ ποτάμι!

ΦΑΒΡ. ὦ φίλοι ἠσυχάσατε,

μὴ θορυβῆτε πλέον.

ΜΙΡΑΜΠ. Ξεύρετε σεῖς—τὶ κάνει αὐτός; . .

Εἶνε κτῆνος—καὶ ἀγύρτης

καὶ μὲ ὕβρισε σκαιῶς!

ΚΡΙΣΠ. Μὰ γιατρέ μου—σεῖς μιλήστε,

σεῖς γενῆτε δικαστῆς μου!

ποῦ μὲ ὕβρισε αὐτός! . . .

ΦΑΒΡ. Φθάνει, φθάνει, τελειῶστε!

Ἄρκετὰ ἔχω μιλήσει!

ΜΙΡΑΜΠ. Μὰ δὲν ξεύρεις πῶς θυμώνω

σὰν σὲ βλέπω μὲ αὐτόν!

ΚΡΙΣΠ. Μὲ αὐτὸ ἐκεῖ τὸ κτῆνος

πλέον δὲν ξαναμιλῶ!

ΦΑΒΡ. Λοιπὸν φθάνει!—σιωπᾶτε πλέον!

ΚΡΙΣΠ. - ΜΙΡΑΜΠ. Ὅχι! ὄχι!

ΦΑΒΡ. Ἔχομεν μικρὸν συμβούλιον!

ΚΡΙΣΠ. Ἐν συμβούλιον; . . . μὲ αὐτόν; . . .

ΜΙΡΑΜΠ. (*Τῷ Φαβρι.*) Αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ γενῆ!
ΦΑΒΡ. Μὰ ἐσεῖς δὲν ἐννοεῖτε; . . .

Πρόπει νὰ ἀγαπηθῆτε!

ΜΙΡΑΜΠ. ὦ ποτὲ, ποτὲ, αὐτό!

ΚΡΙΣΠ. Γαῖδαρο θὰ τὸν καλῶ!

ΜΙΡΑΜΠ. Μὰ γιατρὸς εἶνε κι' ἐκεῖνος;

ὁ τσαγγάρης ὁ Κρισπῖνος;

Θέσιν ἱατροῦ ν' ἀρπάξης

ὦ! . . . ὦ . . . δὲν ἠμπορεῖς!

Τὰς μεγάλας τὰς ἰδέας—ὄψιφε τας παρακαλῶ!

Τράβα σπάγγο καὶ κοπάνα

μὲ τραγοῦδι λιγυρό!

ΚΡΙΣΠ. Μήτε λέξιν μὴ προσθέσης:

ἐγὼ εἶμ' ὁ δὲ Ταζέττης

καὶ ἐσὺ θὰ μὲ θανμάσης

κι' ἀπ' τὴν λύσσα σου θὰ σκάσης

καὶ νὰ κλίνης τὸ κεφάλι

πρὸ ἐμοῦ θὲ νὰ σὲ δῶ!

Στρίβε χάπια καὶ κοπάνα

κὺρ Γιατρέ μου Ροκοκό.

ΦΑΒΡ. ὦ εἶναι τρέλλα! —Εἶν' γὰρ δέσιμο κι' δυό!

Ποιὸς μοῦ εἶπε ἐν τῷ μέσῳ

τῶν τρελλῶν αὐτῶν νὰ πέσω!

Μὰ σιωπᾶτε! μὰ σιωπᾶτε!

ΚΡΙΣΠ. Στρίβε χάπια καὶ κοπάνα

κὺρ σπετσέρη Ροκοκό.

ΜΙΡΑΜΠ. Τὰ παπούτσια πιάσε πάλι

καὶ μὴ κάνης τὸ γιατρό

ΦΑΒΡ. Νὰ γινῆτε φίλοι πάλι—καὶ ἀφήσατε αὐτά!

ΣΚΗΝΗ Ε'.

[Αἴθουσα]

ΧΟΡ. ΙΑΤΡ. (*εἰσέρχονται σοβαροὶ*)

Στοὺς ἱατροὺς ἐδόθ' ἡ κλείς,

τοσούτων μυστηρίων!

στοὺς πάσχοντας πλησίον, — νὰ βρίσκονται αἰεὶ !
Εἴμεθ' ἀνήψια Γαληνοῦ, — καὶ τέκνα Ἴπποκράτους
καὶ τοὺς φαρμακισμένους
γιατροῦμε στὴ στιγμὴ !

[Ἀναχωροῦν καὶ μεταβαίνουν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κρισπίνου].
[Ἡ Ἀννέττα κἀθηται σοβαρὰ μεταξὺ τῶν συγγενῶν τῆς πλη-
σίον τραπέζης πλουσίως δισεσκευαμένης μὲ διάφορα.
Ἐγείρεται καὶ ὑποδέχεται τοὺς προσκεκλημένους].

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

[Εἰσέρχονται οἱ προσκεκλημένοι]

ΧΟΣ. Ζήτω ἢ Ἀννέττα ! Ζήτω !

ANNET. Νὰ ζήσουν οἱ φίλοι μας
καὶ οἱ συγγενεῖς μας !

ΠΑΝΤ. ὦ ! ἡμέρας εὐτυχίας,
νὰ μᾶς δίδῃ ὁ Θεός !
Ζήτω, ζήτω, ζήτω.

ANNET. Ἐμβάτε ὅλοι ἐλευθέρως !

Ὁ γιατρός μας σήμερα,
ἐπῆγε εἰς τὴν Πάδοβαν,
νὰ κάμουνε συμβούλιον, — δι' ἓνα ἀσθενῆ !

ΠΑΝΤ. Πόσα κερδίζει ; πόσα κερδίζει :

ANNET. Πολλά !... Μὰ τί μὲ τοῦτο ;
εἶνε ὅλο γκρίνιας καὶ ἀντιλογίας !

ΠΑΝΤ. Λέγεις ἀλήθεια ; ...

ANNET. (ἀλλάζουσα ὀμίλιαν) Ἄς τὰφήσωμεν αὐτά !
Μὲ δίχως τσιριμιόνιες, ἔμπρὸς καθῆστε !

ΠΑΝΤ. ὦ ! τὴν καλὴν Ἀννέτταν !

[Ἡ Ἀννέττα προσφέρει τυγανίτες καὶ ἀναψυκτικὰ]

ANNET. Καὶ τώρα ποῦ εἴμεθα στῆς τυγανίτες
θὰ σᾶς τραγουδήσω — τὸ ᾄσμα ὅπου ἔλεγα,
ὅταν πωλοῦσα μύθους ἔστὸν δρόμον !...
Πιέρο μου ἔχω ἓνα γλύκισμα — θὰ τὸ δώσω σὲ σέ.
Ξεύρεις πόσα παληκάρια — θὰ ζηλέψουν στὰ γερά !
Ἄμα σεῖδα ἀμέσως σκέφθηκα
θὰ τὸ δώσω εἰς αὐτόν,

εἰς τὸ γέροσ' μου τὸ χαρίζω—καὶ ὁ γέροσ' εἶσαι σύ!
ΧΟΡΟΣ. Εἰς τὸν Πιέρον τὸ χαρίζει.

Πιέρο νὰ φάτο μὲ γειά.

ANNET. Πάρτο Πιέρο νὰ τὸ φᾶς !

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

[Κρισπίνος καὶ οἱ ἄνω].

ΚΡΙΣ. (προβάλλων ἀπὸ τὴν ἀπέναντι θύραν,
ἀκούει τὰς τελευταίας λέξεις)

Καὶ ὁ Πιέροσ' εἶνε 'δῶ... καὶ θὰ φάγη τὸ γλυκό.

ΠΑΝΤΕΣ. (ἐκστατικοί) "Α... ὁ Κρισπίνος !

[τρέχουν στὴν γωνίαν]

ΚΡΙΣΠ. Κακοῦργοι, ἀχρεῖοι, μπερμπάντες !

ἔδῶ μὲ εὐθυμίαν πίνετε ὅλοι σας !

Τί φωναῖς εἶνε αὐταῖς μὲς τὸ σπῆτι μου ;

[τῇ Ἀννέττῃ]

Τί ζητοῦσαν αὐτοὶ ἔδῶ ;...

ANNET. "Αχ σύζυγέ μου !

ΧΟΡΟΣ. Γιατρέ μου, συγχωρησέ μας !

ΚΡΙΣΠ. "Ηλθα ἐγκαίρως, εὐτυχῶς !

ANNET. Μὴ φωνάζης !

ΚΡΙΣΠ. (μὲ θυμὸν) Δὲν θέλω ἀπαντήσεις !

(ἀρπάζων κἀθισμα)

"Εξω ὅλοι—θὰ σᾶς σπάσω τὰ πλευρά σας.

[Ὅλοι τρέχουν εἰς τὰ διάφορα δωμάτια περιπαίζοντες αὐτόν]

ΧΟΡΟΣ. Τὴν γλυτώσαμε, ἐσώθημεν !

ΚΡΙΣΠ. (πλησίον τῆς θύρας ὅπου εἰσῆλθεν ἡ Ἀννέττα)

Καὶ πρῶτα σὺ Ἀννέττα ἔβγα ἔξω.

Μεθύστρα, κακοῦργα ! θὰ σοῦ κόψω τὸ λαιμό.

[Σπρώχνει νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὅπότεν βλέπει ἀπέναντί του
τὴν Κουμπάραν, καὶ τὸν σπρώχνει ὀπισθεῖν]

ΣΚΗΝΗ Η'.

[Κρισπίνος, Κουμπάρα]

ΚΡΙΣΠ. Πῶς ; σύ ! Κουμπάρα ! Μὴ μὲ πειράζης !

ΚΟΥΜΠ. Γιατί μὲ ὑβρίζεις ;

ΚΡΙΣΠ. Ἄμε στὸν διάβολο καὶ σύ!
στρίγγλα! στρίγγλα! φύγε! ἀπ' ἐδῶ!
ΚΟΥΜΠ. Οὕτω μὲ παραγνωνρίζεις;—Εἰς ἄγνώμων!
Δὲν φοβεῖσαι τὸν θυμὸν μου, θὰ πληρώσης ἀκριβὰ!
[Τὸν κυτῶ στὸν ὄμον, καὶ ὁ Κρισπῖνος πίπτει ἐπὶ τοῦ
καθίσματος λιπόθυμος]
Τέλος τῆς Γ' πράξεως

ΠΡΑΞΙΣ Δ΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

[Υπόγειον. Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος δύο μεγάλα ἀγάλματα
πέτρινα ἐπὶ μελανῶν βάθρων. Τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ παριστᾷ
τὸν Χρόνον μετὰ τοῦ δρεπάνου καὶ τῆς κλεψύδρας, τὸ δὲ
πρὸς τὰ ἀριστερᾷ τὴν Δικαιοσύνην. Εἰς τὸ βάθος ἀψίδες
ὑποβαστάζουσαι θόλον, ὅστις ἐν καιρῷ τῶ δέοντι θέλει
φωτισθῆ. Εἰς τὸ μέσον καθρέπτης, ὅστις ἐπίσης θὰ φω-
τισθῆ].

ΚΟΥΜΠ. Ἦλθαμε ἀμέσως! (ὁ Κρισπῖνος τρέμει ἐκ
φόβου).

ΚΡΙΣΠ. Μὰ ποῦ;

ΚΟΥΜΠ. Εἰς τὸ μέγαρόν μου!

ΚΡΙΣΠ. Δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου!

ΚΟΥΜΠ. Ποτὲ κανεῖς δὲν μοῦ εἶπε—ὅτι τοῦ ἀρέσει!

ΚΡΙΣΠ. Βλέπεις πῶς ἔχω δίκαιον;

Μὰ γιὰ πές μου Κουμπάρουλα,

μίλησέ μου στὰ σωστά,

ζῶ ἀκόμη;... ἀνεστήθην;... μήπως εἶμαι πεθαμμένος...

Τί μοῦτρο εἶν' ἐκεῖνο ποῦ μᾶς κυττάζει;

ΚΟΥΜΠ. Εἶν' ὁ χρόνος ποῦ πάντα μὲ προσταίζει!

ΚΡΙΣΠ. Ὠϊμέ! ὦϊμέ! Κακὸς ποῦ εἶνε!

ποῦ κακὸ χρόνο νάχη!

Καὶ ἐκεῖνο κεῖ τί εἶνε;

ΚΟΥΜ. Ἡ Θέμις καὶ μὲ ἀκολουθεῖ.

ΚΡΙΣΠ. ὦ!... τί ἄσχημους νοικατόρους Κουμπάρα
ποῦ μέσα στοῦ σπῆτι ἔχεις.

ΚΟΥΜ. Καὶ ἀκόμη δὲν εἶνε ὄλοι... Ἰδὲ μὲ προσοχῆν.

(Ὁ θόλος φωτίζεται αἰφνιδίως ἀπὸ μικρὰς φωτοβολίδας κρυσταλλίνας, μία ἐξ αὐτῶν πλησιάζει νὰ σβεσθῇ).

ΚΡΙΣΠ. Τί πρᾶγμα κάμνεις; τὴν φωτοχυσίαν;

ΚΟΥΜ. Εἶν' τὰ κατάστιχά μου.

ΚΡΙΣΠ. Τί γράψιμο ποῦ ἔχεις.

ΚΟΥΜ. Κάθε κανδηῆλι ἐκπροσωπεύει τὴν ζωὴν

ΚΡΙΣΠ. (Αὐτὴ εἶνε μάγισσα) [ἀνθρώπου.

ΚΟΥΜ. Αὐτὸ ποῦ τρεμοσβύνει—εἶνε ἐνὸς μοιχοῦ.

ΚΡΙΣΠ. Τί καλὰ ποῦ πάντοτε—ἤμουννα πιστός!

ΚΟΥΜΠ. Κατόπιν ἔρχεται ἐνὸς δραματογράφου!

ΚΡΙΣΠ. Σβύσε το, εἶνε ἄχρηστος, οὔτε καλόν, οὔτε
[κακὸν γνωρίζει!

ΚΟΥΜΠ. Ἀκολουθεῖ ἐνὸς τοκιστοῦ.

ΚΡΙΣΠ. Ἄ! καταραμένος!

Σβύσε το· καὶ μ' αὐτὸν—καὶ ὅλη του ἡ ράτσα!

ΚΟΥΜΠ. Ἐνὸς τενόρου καὶ ἤδη θεατρῶνου!

ΚΡΙΣΠ. Λάδι γι' αὐτόν, λάδι γι' αὐτόν,

Κουμπάρα μου καλὴ!—Καὶ αὐτὸ ἐκεῖ τίνος εἶνε;...

ΚΟΥΜΠ. Τῆς Ἀννέττας! τῆς γυναικός σου!

ΚΡΙΣΠ. Ἄχ!... πόσον λάμπει!... (τρέμων μὲ μισὴν
φωνήν). Καὶ τὸ ἰδικόν μου;...

ΚΟΥΜ. Εἶνε τοῦτο! (τοῦ δεικνύει ἐν ἔτοιμον νὰ σβύσῃ)

ΚΡΙΣ. (ἔντρο.). Ἄϊ, αἶ, αἶ, αἶ. — Εἶν' ἔτοιμο νὰ σβύσῃ!

ΚΟΥΜΠ. Αἶ κακίαι σὲ κάνουν ν' ἀποθάνῃς!

ΚΡΙΣΠ. Παρ' ἀπ' τὴν σύζυγόν μου ὀλίγον λάδι.

Ἔχει σ' αὐτὸ πολὺ!

(πηγαίνει νὰ πάρῃ ἡ Κουμπάρα τὸν κρατεῖ).

ΚΟΥΜ. Εἶσαι ἀχρεῖος! (τὰ φῶτα χάνονται).

ΚΡΙΣΠ. Ἄ! τί εὐτυχῆς νύκτα! Μπορῶ νὰ φύγω!

ΚΟΥΜ. Μείνε ἐδῶ σοῦ λέγω!

ΚΡΙΣΠ. Θέλω νὰ βγῶ, ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος.

ΚΟΥΜ. (μυστηριωδῶς) Ἀνθίστανται σὲ μέ;

Λοιπὸν ιδέμε καὶ τρέμε! Εἶμαι ὁ θάνατος!

[Φαίνεται ὅλη ὡς λάμπεις].

ΚΡΙΣΠ. (πίπτων εἰς τοὺς πόδας τῆς ἄφωνος).

Ἦ Παναγία μου!—Βοήθειαν! Βοήθειαν!

ΚΟΥΜ. Ἐγέρθητι Κουμπάρε!

ΚΡΙΣΠ. Κατηραμένη φύγε.

ΚΟΥΜ. Ἐγέρθητι!

ΚΡΙΣΠ. Δὲν ἔχω δύναμιν, μοῦ κόπηκαν τὰ πόδια.

ΚΟΥΜ. Τώρα ἐγὼ σὲ βοηθῶ.

ΚΡΙΣΠ. (ἀναπηδῶν). Ὅχι, ὄχι μὴ μεγγίξης.

Ὅπισω! ὀπίσω!

(στρέφει καὶ βλέπει τὴν κουμπάρα) Ἄ! εἶσαι σὺ
Κουμπάρα; . . ἢ ἄλλη ποῦ ἐπῆγε; . . .

ΚΟΥΜΠ. Δι' ἄλλους μὴ σκέπτεσαι—σκέψου γιὰ σέ!
ἔδω θ' ἀποθάνης.

ΚΡΙΣΠ. Ἄϊ! ἄϊ! καὶ τώρα τὶ νὰ κάμω!

ΚΟΥΜΠ. Θὰ γράψης τὴν διαθήκην σου!

ΚΡΙΣΠ. Μὰ δὲν βλέπω συμβολαιογράφον!

ΚΟΥΜΠ. Ἴδου αὐτός (τοῦ δείχνει τὸ ἄγαλμα τῆς Θέ-

ΚΡΙΣΠ. Αὐτὴ εἶνε ἡ Θέμις! [μυδος].

(Καλὴ νύχτα θάποθάνω· δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς!)

ΚΟΥΜΠ. Ἄκου τὶ σὲ διατάζω! (ὁ Κρισπῖνος κύπτει
τὴν κεφαλὴν).

ΚΡΙΣΠ. Λοιπὸν γράψε κὺρ συμβολαιογράφε!

ΚΟΥΜΠ. Εἰς ἕκαστον τῶν συγγενῶν μου 2 ἑκατομ.

ΚΡΙΣΠ. Καὶ τὸ λέγεις στὰ σωστά σου; [φράγκα.

ΚΟΥΜΠ. Καὶ τὰ ἄλλα, στὴ γυναῖκα καὶ παιδιὰ σου!

ΚΡΙΣΠ. Εἶμαι εὐχαριστημένος! (Πάγει κι' ἡ δια-
θήκη) Ἐλυτρώθην! μπορῶ νὰ φύγω; (δοκιμάζει

ΚΟΥΜΠ. Μεῖν' ἔδω! τὸ ἀπαιτῶ! [νὰ φύγη]

ΚΡΙΣΠ. Μιὰ στιγμούλα κουμπαρούλα — ὡς λεπτὰ μο-
νὰ φιλήσω τὴν γυναῖκα, [νάχα δέκα
καὶ τὰ δύο μου τὰ παιδιὰ.

Ἐλεος! μ' ἔχεις κουμπάρο, — βλέπεις σὲ καθικετεύω!

Μὴ μ' ἀφίνεις νὰ πιστεύω—ὄτ' εἶσαι ἄπονη καὶ σύ!

ΚΟΥΜΠ. Σήκω καὶ συγκατανεύω!

Βλέπε στὸν καθρέπτην αὐτόν.

[Ὁ Κρισπῖνος παρατηρεῖ καὶ βλέπει ἐντὸς ὄλην τοὺν οἰκο-
γένεαν. Ἡ Ἀννέττα γονυπετὴς μετὰ τῶν τέκνων τῆς προ-
σεύχονται].

ΚΡΙΣΠ. Μά !... (ἡ κουμπάρα τοῦ νεύει νὰ σιωπήσῃ).

ANN.-XOP. Ἐλεος Ὑψιστε—γιά τὸν Κρισπίνον !

εἶνε πατέρας μας ὁ δυστυχής !

ΚΡΙΣ. Μά πῶς εἶναι τὸ πράγμα ; Ἐδῶ ἔμαι ἡ ἐκεῖ ;...

ΚΟΥΜΠ. Ἐδῶ εἶν' ἡ ψυχὴ σου—τὸ σῶμά σου ἐκεῖ !

ΚΡΙΣ. Ἄφες με νὰ ἐπιστρέψω—μὴ μὲ τυραννῆς σκλη-

ΚΟΥΜ. Μοῦ δίδεις λόγον ; [ῥῶς !]

ΚΡΙΣ. Ναί !

ΚΟΥΜ. Τὴν συμφωνίαν μας μὴ λησιμονῆς ! (χάνε-
ται στὸ βάθος).

[Ὁ Κρισπίνος πίπτει ὡς κερανόπληκτος]

ΣΚΗΝΗ Θ'.

[Οἰκία τοῦ Κρισπίνου. Ἀννέττα, Κοντίνος, Μιραμπολάνος,
Χορός, ὁ Κρισπίνος ἐξυπνῶν εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν
οἰκείων του ἀπορῶν]

ΠΑΝΤΕΣ Ἀ ! Κρισπίνε, Κρισπίνε, -ἐλθὲ στὰ καλά σου !

ΚΡΙΣΠ. Ποῦ εὐρίσκομαι ;... Ὁνειρεύθην !

ANNET. Στὰς ἀγκάλας τῆς πιστῆς σου !

ΚΡΙΣΠ. Ἄχ ! εἶμαι μαζὴ σου ;... εἶμαι κοντά σου ;...

Τί εἶδα ὁ τάλας ! Κατόπιν θὰ σᾶς εἰπῶ !

ΠΑΝΤΕΣ. Ἄν ὑπέσθης δεινὴν τρικυμίαν,

Μὰ ἡ γαλήνη ἐφάνη ἐδῶ !

ANNET. Τὴν χαρὰν ποῦ ἔχω τώρα—δὲν ἐκφράζει ἡ

πόσον χαίρει ἡ ψυχὴ μου, [φωνή μου

νὰ σοῦ εἰπῶ δὲν ἔμπορῶ.

Ἄ σὲ ἐπανεῦρον τέλος !—Ἄλλο τι δὲν ἐπιθυμῶ !

ΧΟΡΟΣ Τὸ ἠθέλησεν ὁ θεός ! διὰ νὰ τὸν σώσῃ

ANNETTA Ὡ πόσον χαίρει ἡ ψυχὴ μου

Θεέ μου σὲ εὐχαριστῶ !

ΧΟΡΟΣ Ναί ἡ γαλήνη ἐφάνη ἐδῶ !

Τ Ε Λ Ο Σ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΧΙΩΤΗ & ΡΟΥΣΣΑ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΓΕΩΡ. Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ - 42 ΟΔΟΣ ΣΤΑΛΙΟΥ 48

Γουλιέλμος ὁ ἀγχοφόρος, (Μερσάν καὶ Δελζαρὸς)	> 1.20	Ἡ Ψυχοκόρη, Βοτσάρη	> 1.20
Ὁ ἠθοποιὸς Κήν, (Δουμᾶ)	> 1.40	Μερόπη, (Δ. Βεργαρθάκη)	> 0.70
Ὁ Μίδας καὶ ὁ Κουρεὺς του, (Ν. Λάσκαρη)	> 0.80	Κυρία μὲ τὰς Καμελίαις, (Δ. Δουμᾶ)	> 1.40
Ὁνειρον ἐαρινῆς πρωΐας, (Γαβριέλ δ' Ἀγγονύζιο)	> 0.60	Σκύλλα, (Σ. Βασιλειάδου)	> 0.70
Ἀρχοντοχωριάτης (Μολιέρου)	> 1.—	Κομφῳδία Μονόπρακτοῦ, (Ν. Ι. Λάσκαρη): «Τὸ κοικια- λάκι τῆς Νυκτερίδας», «Ὁ Μύλος τῆς ξαίδος», Ἡ πώλησις τῆς Ἀθη- νάς», «Ἡ ἐξ Ἰδου πα- ραγγελία», «Ἡ παλιό- γλωσσα», «Ἡ Ἐλενίτσα τῆς ὁδοῦ Ἀγγέσιμου»	> 1.50
Ὁ Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, (Σ. Περσιᾶδου)	> 1.20	Κομφῳδία Μονόπρακτοῦ, (Α. Πίστη): «Θ' αὐτοχειρισ- σθῶ», «Ἄστε ντοῦά οὐ», «Νυκτεριναὶ Συνεντεύ- ξεις», «Γιάντες», «Βέβαια, βέβαια», «Σὲ μὲ ταρά- τσα», «Ποῦ ξεῖρμας πῶς ἔχω ντολμάδες», «Δημο- πρασία»	> 1.70
Σεβέρους Τορέλλης, (Κοππέ)	> 1.—	Ἱστορικὸν δοκίμιον, περὶ τοῦ θεάτρου τῆς Μουσικῆς τῶν Βυζαντινῶν, (Κ. Σάβα)	> 3.—
Τὸ ξένο ψομί, (Τουργένιεφ)	> 1.—	Κρητικὸν θεᾶτρον, ἢ συλ- λογὴ ἀνεκδότων καὶ ἀγνώ- στων δραμάτων (Κ. Σάβα)	> 3.50
Σκλάβα, (Περσιᾶδου)	> 1.—	Γύπαρις, ποιμενικὴ κωμικο- τραγωδία (Κ. Σάβα)	> 3.20
Κομφῳδία, (Π. Ζάνου)	> 1.20	Στάθης, κρητικὴ κωμῳδία (Κ. Σάβα)	> 2.50
Ἐλισάβετ, (Γιακορμάτη)	> 1.20	Ἐροφίλη, τραγωδία Γ. Χορ- τάση ὑπὸ (Κ. Σάβα)	> 3.50
Νόρμα, (Κάρλο Δορμεδίλλε)	> 1.20		
Ὁ μαρκήσιος Πριολά, (Ἄνρὺ Λαβεδάν)	> 1.20		
Πάτερ ἡμῶν, (Φρ. Κοππέ)	> 0.40		
Ἐσμέ, (Περσιᾶδου)	> 1.—		
Ἡ Ἐξοσις τοῦ Ὁθωνος, (Π. Δημητρακοπούλου καὶ Α. Κυριακοῦ)	> 1.—		
Οἱ μετανάσται, (Ἀρνιώτου)	> 1.—		
Ἑλλήν. θεᾶτρον, Κομφῳ- δία. «Ὁ θάνατος τοῦ Περ- ριολέου», «ὑπὸ Ἐχεμύ- θειαν», «Ζητεῖται ὑπερέ- της», «Τὸ Ἄνδρειαίκελον», «Ἡ Διαθήκη τοῦ Θείου», «Ἐνοικιάζεται», «Εἰς ἀ- ναζήτησιν δραματικῶν συγγραφέως», σλ. 320	> 2.50		
Γαλάτεια, (Βασιλειάδου)	> 0.70		
Κοσταντίνος Παλαιολόγος, (Ζημπελίου)	> 0.60		

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΔΕΜΕΝΑ ἢ ΑΔΕΤΑ

Ἱστορικὰ—Νομικὰ—Ἱατρικὰ—Λεξικά—Θρησκευτικὰ—Φιλολογικὰ—Διδακτικὰ—
θεᾶτρον—Ἐμπορικὰ—Μουσικὴ—Περικλήσεις—Ποιήσεις—Ναυτικὰ—Φιλολογία—
Μυθιστορήματα—Ξένα γλώσσα—Ἐπαγγελματικὰ—Βιβλία συναναστροφῶν—Λα-
τινὰ Ἱατρικὴ βιβλιοθήκη—Βιβλιοθήκη ταξιδιῶν—Παιδικὴ βιβλιοθήκη—Βιβλιο-
θήκη Πρακτικῶν γνώσεων—Βιβλία τοῦ λαοῦ—Μουσικὰ τεμάχια κτλ. κτλ. κτλ.

5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΞΗ Τιμολόγιον ἀποστέλλεται δωρεὰν τῷ αἰτοῦντι.

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑ

Τὰ κάτωθι ἔργα τῆς βιβλιοθήκης ταύτης περιλαμβάνουσι πλήρη τὴν μετάφρασιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὁλοκλήρου τοῦ κειμένου ἐκαστοῦ μελοδράματος.

— Τιμᾶται ἑκαστον λεπτὰ 50. —

Καβαλλερία Ρουδικάνα (Cavalleria Rusticana) — Mascagni.

Τόσκα (Tosca) — Puccini.

Οἱ Παλιάντσι (I Pagliacci) — Leoncavallo.

Μανὸν Λεσκό (Manon Lescau) — Puccini.

Τραβιάτα (La Traviata) — Verdi.

Ὁ Φρά-Διάβολος (Fra-Diavolo) — Auber.

Μεφιστόφελῆς (Mefistofele) — Boito.

Ἡ Ὑπνοβάτις (La Sonnambula) — Bellini.

Ἡ Μάγισσα Δ. Λαυράγκα. — Ἡ κυρὰ Φροσύνη καὶ Ὁ Ἄλβιν

Ὁ Ἑρνάνης (Ernani) — Verdi. [Παῖδες Π. Καρρέρ.

Μποῆμ (Bohém) — Puccini.

Ὁ Ὑποκρίτης Βουδαντής — Σ. Σόνδα.

Ὁ Ριγολέττος (Rigoletto) — Verdi.

Ἡ Κάρμεν (Carmen) — Bizet.

Δύο Ἀδελφία — Δ. Λαυράγκα.

Ὁ Κρισπίνος καὶ ἡ Κομπάρα (Crispino e la comare) — Ricci.

Φάουστ (Faust) — Gounod.

Μιρέλλα (Mireille) — Gounod.

Μάρκος Βότσαρης — Π. Καρρέρ.

Οἱ γάμοι τῆς Γιαννούλας (Les noces de Jeannette) — Massé.

Ἡ Ἐννοουμένη (La Favorita) — Donizetti.

Χορὸς Προσωπιδωφόρων (Un ballo in maschera) — Verdi.

Λουκία τοῦ Λαμμερμόρ (Lucia di Lammermoor) — Donizetti.

Νόρμα (Norma) — Bellini.

Ὁ κουρτιῆς τῆς Σεβιλίας (Barbiere di Siviglia) — Rossini.

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

Τὰ κάτωθι ἔργα τῆς βιβλιοθήκης ταύτης γραφέντα εἰς γλαφυροτάτην γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ποριώτη, περιλαμβάνουσι περιλήψεις τῶν γνωστοτέρων ἰταλικῶν μελοδραμάτων, ὅς καὶ ἑμμετρῶν μετάφρασιν παραπλήρως τῶν ἰταλικῶν στίχων τῶν κυριωτέρων ᾠμάτων τῶν περιεχομένων ἐν ἑκάστῳ μελοδράματι.

— Τιμᾶται ἑκαστον λεπτὰ 50. —

Χορὸς προσωπιδωφόρων (Un ballo in maschera) — Verdi.

Νόρμα (Norma) — Bellini.

Ἡ Ὑπνοβάτις (La Sonnambula) — Bellini.

Ἄϊδα (Aida) — Verdi.

Ὁ Ραψόδος (BIBLIOTECA) — Verdi.

Ἡ Τραβιάτα (La Traviata) — Verdi.

Λουκία τοῦ Λαμμερμόρ (Lucia di Lammermoor) — Donizetti.